

2021-10-1 Capítol a la Comunitat

RB Pr. 1-13

Ja que estem de ple en un ambient de novetat i d'inici, m'ha semblat bo saltar l'ordre de lectura diari de la Regla i començar aquest primer capítol amb el Pròleg. Comencem certament avui un nou curs, que evidentment té moltes coses noves.

La novetat qualifica positivament en la Sagrada Escriptura molts aspectes de la nostra vida:

Qualifica la nostra interioritat quan ens diu: *Us donaré un cor nou, posaré un Esperit nou dins vostre* (Ez 11,19); cridant-nos sempre a romandre oberts a l'acció de Déu en nosaltres.

Qualifica la nostra pregària quan ens diu: *Canteu al Senyor un càntic nou* (Sl 149,1). Sembla estrany: unes paraules dites i repetides durant segles que apel·len a la novetat. Sabem prou bé que no se'ns diu que inventem pregàries sinó que deixem que les paraules antigues es facin actuals, vives, sinceres i eficaces en les nostres vides.

La novetat també qualifica el destí final quan ens diu que caminem *cap a un cel nou i una terra nova* (Ap 21,1). Novetat final sempre embolcallada del misteri de tot allò que és escatològic, però que sabem amb fe i amb confiança que pertany a la mateixa essència de Déu.

De tot això, diria que Déu s'associa ell mateix i el seu Regne a la novetat i en fa un aspecte de la seva gràcia. Déu ens convida a que aquest Regne es faci present i il·lumini sempre les nostres vides. Us convido a intentar que aquest curs que comença participi d'aquesta novetat. Penso, encara avui, en totes les circumstàncies recents en la vida de la comunitat que ens haurien de posar amb facilitat en disposició d'acollir la novetat. Tot i que no amb aquestes paraules exactes, el Pròleg de la Regla ens anima a posar-nos en aquest camí quan ens indica, citant la Carta als Romans que *la paciència de Déu ens invita al penediment* (Pr 37. Rm 2,4). Sí. Déu, en la seva paciència, ens dona contínuament l'oportunitat de tornar, l'oportunitat de renovar la nostra fidelitat. Com diuen algunes traduccions del verset, ens invita a un canvi de cor, a la conversió.

Com podríem estar atents? Com podríem comprendre a on ens crida Déu en aquest inici de curs? El Pròleg de la Regla també ens proposa clarament què hem de fer: *Escoltar. Parar l'orella* (Pr 1), *escoltar amb orella ben atenta* (Pr 9), repetir amb el salmista: *qui té orelles per escoltar, que escolti què diu l'Esperit a les Esglésies* (Pr 11) i especialment el *Si avui sentiu la seva veu no enduriu els vostres cors*, (Pr 10), que en la versió litúrgica que resem a matines comencem amb aquest "*Tant de bo*" que *avui sentíssi la seva veu*. Un "sentir" que naturalment hem d'entendre com escoltar, shemà en l'original hebreu, però que, per què no?, podria també obrir l'experiència de captar aquesta veu de Déu a altres sentits, a totes les dimensions de l'ànima. Totes ens parlen de Déu i ho han fet durant els segles. El silenci, la música, l'art, i tantes expressions sensibles a les quals la tradició cultural de Montserrat hi ha estat sempre tan atenta.

M'agradaria fer d'aquesta frase del salm una guia per al servei de comunió que tinc al davant. Escoltar avui la veu del Senyor. Però no voldria que això quedés com una intenció personal sinó com quelcom compartit al màxim per tots.

Escoltar avui la veu del Senyor. Ens cal escoltar-la en l'Escriptura que se'ns ofereix cada dia en l'ofici, en la *lectio*. Sabem com n'és d'inexhaurible la font de la Bíblia. Em sorprenen els ressons nous d'algunes paraules dites tantes vegades. Escoltar-la en la Regla de sant Benet, present en la nostra vida. Quantes vegades no he explicat en aquest mateix capítol a grups molt diversos que la Regla de sant Benet s'actualitza i té un missatge per al nostre món com un text viu! Aquests mitjans per escoltar la veu del Senyor se'ns ofereixen dins de l'horari de la comunitat: aprofitem-los en la mesura de la nostra capacitat i possibilitat, i, si no poguéssim, procurem de no quedar al marge d'aquesta dinàmica.

Ens cal escoltar la veu del Senyor en el món. Com a monjos de Montserrat tenim el privilegi de gaudir de moltes fonts d'informació i, encara, d'una possibilitat de contactes personals que van més enllà del qui els té personalment i arriben sovint dins de la comunitat.

Tant en el renovament personal com en el renovament comunitari ens cal escoltar.

Personalment, i sabent que no dic res de nou, sé que he d'escoltar la vostra veu, que serà per a mi també la veu del Senyor. Tot i que els nostres capítols comunitaris no siguin normalment capítols de debat o d'intercanvi, sí que em faig meu l'ambient, la idea de fons del tercer capítol de la Regla sobre com cal cridar els germans a Consell; sobre com escoltar-los, sobre com no prejudicar una opinió depenent de qui ve, i us demano que no dubteu a dir-m'ho tot, a expressar-vos, ordenadament això sí, perquè tot es faci a les hores corresponents (RB 31). Potser el fet de ser una comunitat més reduïda ens fa possible viure, per dir-ho d'alguna manera, un clima de Consell on es pot exposar el parer i l'opinió, en l'actitud de respecte que el mateix capítol tercer de la Regla ens demana.

El Pròleg té encara un detall revelador de l'humanisme de sant Benet quan ens diu que a les exigències que demana hi responguem tot obeint "amb els dons que ha posat en nosaltres". *De bonis suis in nobis* (Pr 6). Sabem bé que la Regla tempera l'exigència amb un gran realisme sobre les possibilitats reals dels monjos. Entenguem bé això: no com un fre a fer només allò que ens és còmode, sinó com una responsabilitat a no deixar inútils dons personals que poden servir a la comunitat.

Comencem doncs aquest nou curs. Sóc ben conscient de tots els serveis i de tot l'esforç que cal perquè cada dia la nostra comunitat pugui desenvolupar la seva vida de pregària, de fraternitat i de servei al santuari, entès ampleament com la missió de la nostra comunitat. Ja des d'avui us ho agraeixo.

Als nostres monjos en formació, us convido a aprofitar aquest temps que se us dona.

Amb pregària ben insistent demanem al Senyor que dugui a terme els nostres propòsits.